

tíðindablaðið
sosialurinn

Telefon 118 20
Argjavegur 26, 3800 Argir
Postsmoga 76, 3800 Tórshavn

Útgávudagar: týsdag, hósdag og leygardag

Lýsingar skulu vera okkum í hendi í seinasta lagi kl. 10 dagin fyrri útgávudagin

Útgevari:
P/f Sosialurinn
Ábyrgdarblaðstjóri:
Jan Müller
Fyrirlestjóri:
Krisjan Dahl
Bláðfólk:
Høgni Djurhuus
Randi Jacobsen
Dagney Joensen
Uppseting:
P/f Sosialurinn
Prent:
P/f Pressan 1981

oddagrein**Tað ber til um ein vil**

TAÐ ber til um ein vil. Nakað so leiðis málbar tann ungi havnarmaðurin, Sigurd Lamhauge seg, tá hann sum tann fyrsti nakrantíð útinti tað bragd at ganga, klintra og svimja úr Akrabryggi til Fugloyar. Við hesum avreksverki hevur hann vist, at tað eisini ber til at gera orð til veruleika. Vísa tey í verki. Vit ynskja honum til lukku.

SLÍK hending sum henda fer at verða ritað í komandi søgubøkur og fara okkara eftirkomarar at kunna lesa um hana einvæl og vit í dag kunnu lesa um tað avreksverk, ið Sigmundur Brestisson útinti fyrri skjótt 1000 árum síðani, tá hann svam úr Skúvoy til Sandvíkar.

TAÐ munnu tó helst eisini vera tey, sum halda, at slík roynd er bert fjant og fjas, at fjelmiðlarnir gera alt ov nógv burtur úr og tí fáa okkum at gloyma álvarsmál so sum ta búskaparligu støðu land okkara er í.

SJÁLVAÐI skal pláss vera fyrri fleiri meiningum og tí eisini fyrri hesari. Kortini er tað oftani so, at mong av okkum av og á ynskja at »flýggja« burtur úr tí dagliga »trummirumminum« og uppliva okkurt, sum fær okkum at gleðast og at uppliva spenning.

TAÐ mundu helst vera mong, sum lögdu sær í geyma tað, ið Sigurd Lamhauge segði við útvarpið henda dagin. Hann segði, at hóast kríggj er í heiminum og hóast vit dragast við undirskoti innan búskapin, so ræður tað eisini um at hugsa positivt og brúka sín kropp til okkurt gott.

TAÐ liggja ikki so fáir sannleikar í hesum orðunum. Tí hóast vit megu siggja álvaran í okkara sjúka búskapi, so eiga vit ikki at missa móti og fella í fátt. Vit eiga so sanniliga at kveikja lív í bjartskynshugtakið. Tí við bjartskyni og einum sunnum likami kunnu vit megna at vinna á teimum trupulleikum, sum gera alt meira um seg í líta samfelag okkara.

ORÐINI um at hugsa positivt og vísa sín góða vilja eru týðandi partur av bjartskynshugtakinum framt í verki.

KANSKA hetta roysninsbragðið fer at eggja øðrum til at gera tað sama og kanska vit um ikki so langa tíð eiga eina ítróttargrein, ið fevnir um bæði frælsan ítrótt og svimjing — og har sjálv náttúra okkara er karmurin.

ÍTRÓTTARSAMBANDIÐ, sum er høvuðssponsur fyrri hesum tiltakinum, átti møguliga at umhugsað móguleikan at gjørt slíka roynd til fastan tátt á hvørjum sumri.

jamú

Vekingin er byrjað

Harra blaðstjóri! Tað er interessant hjá okkum kristnu at siggja, hvussu nógv bráðliga er vaknað við kaldan dreym, eftir at hava ignorað tað höttandi Helviti, sum Biblian og vit so leingi hava ávarað tey um.

Skrivingin í seinastuni er greitt tekin um, at nú eru fólk rættiligi vorðin **bangin**, rysta í brókunum: Hetta er **vekingin**, sum vit so leingi hava væntað. Men ikki er rætt at vísa ov bráða gleði yvir úrslitið, tí kreftir eru samstundis farnar til verka at forða okkum í at ávara øll um tað höttan, ið altíð er og verður, og soleiðis forða ivandi menniskjum í at velja frelsuna og Jesus áðrenn. Nú siga teir ella tey, at børn skulu ikki hoyra **Sannleikan** longur, Helviti og Satan skulu dyljast! Men hvussu kunnu tey smáu tá, um tey einki hava lært, fáa hovi at taka tað avgerandi støðu, ið øll mugu taka? Tá kunnu vit siga: Neyðars menniskju,

ið ongantið fingi møguleikan. Hesari forðan og hennara avleiðingum eiga mótmælarnir við H. av Heiði á odda at standa til svars fyrri, — fyrri ikki at nýta harðari orð um fólk, sum soleiðis leiða onnur beinleiðis í ræðuliga pinslu og týning...

Neyðars børn í Ruslandi og øðrum ateistiskum londum, har kristni er strikað í skúlunum, helst takka verð vinstrasinnadum pedagogum har: við teirra innihaldsleysa mentanarliga »viðføri« eru tey sera illa fyrri har sum vaksin og eisini... seinni. Teirra myndugleikar eru sekir í illgerð, ikki okkara myndugleikar, sum hava tikið rætta støðu í hesum máli.

Á okkara døgum svikja foreldrini/heimini alt ov ofta skyldu sína at upplýsa børnini um tann bibilska **Veruleikan**. Kristindómsins evangelium er, uttan mun til hvussu ein sær upp á tað, alt ov týðandi til at tað ikki, á ein

ella annan hátt, ósket verður borið hvørjari sál, i hvørjum aldri, í hesum gamla kristna landi. Tess vegna er tað einki at grenja um, tá ið gløggir politikarar við myndugleika mæla til at forða mótmælismonnunum í teirra undirgravingarvirkssemi av útbreiðsluni av sannleikanum, eins og vit eiga at støðga fólk, ið vilja máa undan demokratinum.

Sosialdemokratir plaga jú ikki at gremja seg um, at fascistar og nazistar verða forðaðir her vestanfyri, hvi so nú, tá ið tað snýr seg um **sannleikans læru**, sum tey flestu her meta, ja, dýrabarari enn demokratið.

Ein stór tókk og djúp virðing fínt í hjarta okkara fyrri ábyrgdar og álitismanninum Jákupi Lindenskov og greiðu støðu hansara í hesum máli.

Kristin hjún

Fá fatur í politinum sum skjótast!

Eg veit væl, at politiið ikki altíð er fyrri at verja tey veiku móti teim sterku, tey illa staddu móti teim mógvandi, tey sum eru »øðrvisi« móti ágangi teirra »normalu«. Oftast hevur ein varhuga av at politii er til fyrri at verja ráðandi misrætt teirra væl gøddu móti »pöblinum«.

Men tað kann hjálpa at kalla á politiið. Ein dagin fyrri nokrum árum síðani sat eg á eini barr í útlandum. Eg var heldur enn ikki einsamallur, og tí fløvaði tað um hjartað, tá eg hoyrði móðurmál mitt tosað við eitt annað borð. Eg fekk mær ein litlan og helt yvir til borðið.

Menninir vóru bliðir og týðir, og vit heilsaðust og tosaðu, sjálvandi um heimlig viðurskifti. Men so hendi líkasum ein broyting í talumátanum, tað var tá vit komu inn á politikk. Ein teirra var opinberur heggramaður, og bannaði yvir »fanans sosialistar« sum áttu at verið (orð sum eg ikki vil endurtaka). Øllum »slíkum« átti at verið bannað at liva í Føroyum, sent til Danmarkar (Bremerholm eins og fyrr?) og fúlheitarnar vóru ikki litlar.

Tá eg hevði gjørt meg til kennar, teskaði ein teirra við annan um meg: »Ansa tær, hasin er kommunistur.« Tá varð fyrst tagn. So byrjaðu teir síðani hvør í sínum rúsi at loyprisa fosturlandinum, undirstríka hvussu góðir teir vóru við tað, og hareftir at rósa sær av hvussu nógv teir sjálvir høvdu gjørt fyrri føðilandið: at sigla sum yvirmenn við útlandskum tangabátum, Mærsk-skipum og bróstaðu sær mikið. »Og hvat ert so tú?« segði ein, sum væl hevði fingið í høvdið: »Gert tú nakað fyrri føðilandið?«

Eg segði hvør eg var, og hvat eg gjørdi í lotuni, men helt meg annars ikki hava skyldur at standa til svars yvirfyri hesum bringubratna og primitiva fosturlandskappa, hvat mini livssøgu viðviki. Tók síðani eitt sindur av dirvi til min, og segði, at eg ikki timdi at brósta mær av minum fosturlandsalskni, og segði meg vera »kosmopoliti« heldur enn »primitivan nalvaskoðara«. Hetta var sjálvandi sagt í »svørtum skemti«. Men nú leyp øðin í menn.

Ein segðist eiga maskinpistol, og tað var ikki skemt tá hann segði seg vilja skjóta meg við brest-

in sum »kommunist og landasvikjara«. Eg tók hann ikki í álvara, mer alt í einum lögðust hinir baðir fosturlandsvinirir og landsmennir á meg. Eg eri ikki líkamliga sterkur, havi ikki tað fyrri at sláast, berjast ella dyrka »bodybuilding«, so eg nýtti í sjálvsögdu ræðslu míni fyrri hesum heggrasinnaðu bölmennum einans tað sum biblian sigur vera upprunin: **Orðið**. Royndi at tosa teir til rættis.

Tá tað ikki tyktist møguligt, mátti eg siga sum var: **Umm fólk legst á meg líkamliga, havi eg tað prinsipp, at ákalla politii**. Teir tóku meg ikki í álvara, og kitlaðu meg meðan teir róptu »kommunistasvin« og annað gott eftir mær.

Eg bað tænanar ringja eftir politinum, og eg má siga, at tað var ikki við góðum tannabiti, at eg sá bulmíklur og fosturlandskæru landsmenn minar tiknar. Men skuldi eg lata meg berjast í hel av berum føyakærleika?

Tá so sakarmál kom fyrri, segði eg meg vilja fyrigeva monnunum og lata teir sleppa uttan nakað krav frá míni síðu. Annars er revsingin ikki so litil fyrri líkamligt álöp í **Framhald á síðu 19**